

۲۰۰ نیمکت خالی: وقتی مدرسه به سوگواری می‌نشیند

سه شنبه ۲۱ بهمن ۱۴۰۴ برابر با ۱۰ فوریه ۲۰۲۶

س.روزبه - زنگ کلاس که می‌خورد، انتظار داری صدا بلند شود؛ همه‌همه، شوخی، غرغر تکالیف ناتمام. اما گاهی کلاس با سکوتی باز می‌شود که از صد فریاد بلندتر است. معلم وارد می‌شود و به جای چهره‌های پرانرژی، با چند نیمکت خالی روبرو می‌شود که رویشان گل گذاشته‌اند. عکس‌ها با روبان مشکی بر چوب میزها نشسته‌اند و بچه‌ها با چشمانی پرسشگر به جای خالی رفیقشان خیره شده‌اند. معلم چند ثانیه مکث می‌کند؛ نه از آن‌رو که چیزی برای گفتن ندارد، بلکه چون کلمات برای توصیف این حجم از فاجعه کافی نیستند. این تصویر، یک درام سینمایی نیست؛ این روایت تلخ روزهایی است که مرگ از خیابان به کلاس درس سرایت کرده است.

از ۱۵۰ تا ۲۰۰؛ فاجعه‌ای که متوقف نمی‌شود

گزارش‌های اخیر تکان‌دهنده‌اند. طبق گزارش ایران‌وایر، شورای هماهنگی تشکلهای صنفی فرهنگیان ایران اعلام کرده است که شمار دانش‌آموزان جان‌باخته در اعتراضات دی‌ماه ۱۴۰۴ به عدد هولناک ۲۰۰ نفر رسیده است. پیش از این، کیهان لندن نیز در گزارشی از انتشار فهرست ۱۵۰ نفره تا اواسط بهمن‌ماه خبر داده بود. این افزایش آمار در مدتی کوتاه، نشان‌دهنده تداوم شناسایی قربانیان و ابعاد وسیع سرکوبی است که مستقیماً نسل آینده را هدف قرار داده است. سخنگوی این شورا به درستی اشاره می‌کند که وقتی عدد به ۲۰۰ می‌رسد، دیگر صحبت از چند صندلی نیست؛ ما با قتل‌عام یک مدرسه کامل روبرو هستیم.

معیار جهانی: کودک یک واژه احساسی نیست

در حقوق بین‌الملل، کودک تعریف حقوقی صریح و بی‌پرده‌ای دارد. طبق ماده ۱ کنوانسیون حقوق کودک، هر انسان زیر ۱۸ سال کودک محسوب می‌شود و تحت حفاظت ویژه قرار دارد. این کنوانسیون صرفاً یک توصیه اخلاقی نیست، بلکه سندی الزام‌آور است که جمهوری اسلامی نیز آن را پذیرفته است.

وقتی لوله تفنگ به سمت یک نوجوان نشانه می‌رود، نه تنها ماده ۶ (حق حیات و بقا) نقض شده، بلکه تمام ساختار حفاظت در برابر خشونت (ماده ۱۹) فرو ریخته است. طبق اصول پایه سازمان ملل درباره استفاده از زور، نیروهای انتظامی موظف‌اند از روش‌های غیرخشونت‌آمیز استفاده کنند و استفاده از سلاح گرم تنها در صورت ضرورت مطلق و رعایت تناسب مجاز است؛ اصلی که در خیابان‌های ایران به کل فراموش شده است.

پارادوکس بشریت: غار تایلند در برابر خیابان‌های ایران

یک سوال اخلاقی بزرگ بر وجدان جهانی سنگینی می‌کند: چرا جهان برای نجات ۱۲ نوجوان در عملیات نجات غار تایلند تمام قد ایستاد؟ طبق گزارش رسمی دولت استرالیا، حدود ۱۰ هزار نفر برای نجات آن بچه‌ها بسیج شدند. و حتی روایت سینمایی آن نیز ساخته شد.

تفاوت اما روشن است: در تایلند، متهم «طبیعت» بود و نجات جان کودکان هزینه‌ی سیاسی نداشت. اما در ایران، متهم خود

حاکمیت است. قطع اینترنت و پنهان کردن آمار، ابزارهایی هستند تا مانع از بیداری وجدان جهانی شوند

✓ Persian

۲۰۰ کودک ایرانی، لکه‌ای است که به سادگی از دامن نهادهای بین‌المللی پاک نخواهد شد.

درس‌های تاریخ: وقتی گلوله به سمت دانش‌آموز می‌چرخد

تاریخ ثابت کرده است که شلیک به دانش‌آموز، نقطه بازگشت‌ناپذیر رژیم‌هاست. یکی از شاخص‌ترین نمونه‌ها، قیام سووتو در سال ۱۹۷۶ در آفریقای جنوبی است. پلیس آپارتاید به روی دانش‌آموزانی که به نظام آموزشی اعتراض داشتند شلیک کرد و دست‌کم ۱۷۶ نفر را کشت. آن واقعه، جهان را علیه آپارتاید متحد کرد چون دنیا فهمید حکومتی که به کودکان شلیک می‌کند، آینده‌ای ندارد. و سرانجام پایه و اساس سقوط آپارتاید شد. امروز آمار ۲۰۰ کودک در ایران، نشان می‌دهد که خشونت عریان در تهران، حتی از مرزهای سیاه آپارتاید نیز عبور کرده است.

مسئولیت پاسخگویی: چه کسی باید محاکمه شود؟

در غیاب یک نظام قضایی مستقل در داخل، وظیفه بررسی بر عهده سازوکارهای بین‌المللی است:

- ۱- مستندسازی: هیئت حقیقت‌یاب مستقل سازمان ملل اکنون مهم‌ترین مرجع برای ثبت این ۲۰۰ نام به عنوان سند جنایت علیه بشریت است.
- ۲- صلاحیت جهانی: بر اساس الگوهایی چون شکایت قربانیان در دادگاه‌های آرژانتین، امکان پیگرد کیفری آمران این جنایات در کشورهای دیگر وجود دارد.
- ۳- فشار دیپلماتیک: جامعه جهانی باید بداند که تعامل با حکومتی که ۲۰۰ دانش‌آموز را در کمتر از یک ماه به قتل رسانده، زیر پا گذاشتن تمام ارزش‌های بنیادین بشر است.

جمع‌بندی: حذف سیستماتیک آینده

فهرست ۲۰۰ نفره دانش‌آموزان جان‌باخته، فقط یک لیست سیاه نیست؛ این نقشه زخمی است که به قلب جامعه زده شده است. این ۲۰۰ نفر، ۲۰۰ خانواده متلاشی‌شده، ۲۰۰ کلاس ویران و هزاران آرزوی دفن‌شده هستند. وقتی نام‌ها به جای دفتر نمره، در لیست‌های حقوق بشری ثبت می‌شوند، یعنی یک حکومت رسماً از آموزش به کشتار تغییر وضعیت داده است. نیمکت‌های خالی مدارس ایران، امروز گویاترین تریبون برای اعتراض به حذف سیستماتیک فردا هستند. این نام‌ها هرگز فراموش نخواهند شد، چرا که آن‌ها نه در تاریخ، بلکه در وجدان بیدار یک ملت حک شده‌اند.

* «کپهان لندن» با باور به آزادی بیان بخش «دیدگاه» را برای انتشار نظرات و مطالب نویسندگان، تحلیلگران و کارشناسان فارسی‌زبان فراهم کرده اما مسئولیت محتوای منتشر شده با نویسنده است.

برای امتیاز دادن به این مطلب لطفا روی ستاره‌ها کلیک کنید.

توجه: وقتی با ماوس روی ستاره‌ها حرکت می‌کنید، یک ستاره زرد یعنی یک امتیاز و پنج ستاره زرد یعنی پنج امتیاز!

تعداد آرا: ۵ / معدل امتیاز: ۴,۸

لینک کوتاه شده این نوشته:

<https://kayhan.london/?p=396716>